

Jægermester *F. Skov*.

Den 23. Februar døde Jægermester *F. Skov* pludselig af en Hjerneblødning i København, hvortil han samme Dag var ankommet for at gennemgaa en Badekur for Gigt-lidelser. Meddelelsen om Dødsfaldet kom ganske uventet. Efter menneskelig Beregning havde den tilsyneladende kraftige Mand endnu en Række gode Arbejdsaar og et nyt-tigt Samfundsarbejde foran sig, og med levende Beklagelse modtog man derfor Budskabet om, at nu var denne dygtige Landmand gaaet ud af Sagaen.

Frants Skov var Søn af en Tømremester i Broby-skov paa Fyn og fødtes den 9. November 1857. Han gik til Landbruget, blev Landbrugskandidat 1882, var i 10 Aar Forvalter, først paa Rosvang under *Buus*, senere paa Wedellsborg, og overtog 1892 Forpagtningen af Hovedgaarden Tybrind under Grevskabet Wedellsborg. Der hører til Tybrind (ifølge *Trap*: »Danmark«, 3. Udgave) 82 Tdr. Ager og Engs Hartkorn og $16\frac{5}{8}$ Tdr. Skovskyld, Arealet er 1193 Tdr. Land.

Skov ledede sin store Forpagtning fortræffeligt. En i vort Landbrug meget anset Mand, der i omtrent en Menneskealder har haft Lejlighed til nøje at følge hans Virk-

somhed, har velvilligt til Tidsskriftet karakteriseret denne i følgende Ord: »Sjældent har jeg truffet en Landmand, der i saa høj en Grad som han forstod at udnytte sine grundige teoretiske Kundskaber i det praktiske Landbrugs Tjeneste. Han var som Landbruger en energisk, maalt-bevidst og ualmindelig praktisk Landmand, og hans Bedrift bar i alle Henseender Vidnesbyrd herom. Hans Interesse for Landbruget paa alle Omraader var saa udpræget, og hans Planlæggelse af Bedriften var saa klar og selvstændig, at han til Trods for megen Optagethed ved Rejser og Møder baade omfattede og fulgte Bedriften i de mindste Detailler.« — I Aarenes Løb har mange unge Landmænd faaet deres praktiske Uddannelse paa Tybrind, der var et af Landhusholdningsselskabets »Læresteder«. *Skov* var overfor sine Elever en samvittighedsfuld Husbond. Han lærte dem at arbejde og at tænke over Arbejdet, og som Regel havde han en ung Landbrugskandidat hos sig, der om Vinteren holdt Foredrag for dem.

Allerede i en ung Alder kom den virkelystne Mand til at deltage i det offentlige Liv, og mange var de Hverv, han efterhaanden paatog sig: i en Aarrække var han Formand for det fynske Planteavlssudvalg, 1898 valgtes han ind i Landhusholdningsselskabets Bestyrelsesraad som Repræsentant for Odense Amt og 1902 til Næstformand for De samvirkende Landboforeninger i Fyns Stift, han var Formand for Andelsselskabet Odense offentlige Slagtehus og Eksporthageri, for Udvalget for Afholdelse af Kursus i Maskinbrug for Landmænd*) og for Kommissionen angaaende Tilvejebringelse af Jordlodder til Landarbejdere i Assens Amdsraadskreds, han var eller havde været Medlem af mangfoldige Udvalg, af Bestyrelsen for Landbrugskandidatforeningen m. m. Jægermester *Skov* omfattede sine mange og forskelligartede Hverv med stor Interesse, derfor nedlagde han ogsaa et betydeligt Arbejde i dem, og det var sjældent og vistnok aldrig med sin gode

*) Den 18. Marts valgtes Folketingsmand *P. Th. Nielsen* til Formand for dette Udvalg.

Vilje, han ikke mødte, naar Pligten kaldte. Hans medfødte praktiske Sans og nøje Kendskab til Landbrugets Arbejdsvilkaar var ham selvfølgelig til stor Nytte i hans offentlige Virksomhed. Ofte kunde man ogsaa mærke, at hans Horisont var bleven udvidet og hans Overblik klaret ved de ikke faa Udenlandsrejser, han havde foretaget i Norge og Sverige, Tyskland, Frankrig og England. Men netop paa Grund af hans offentlige Hvervs Talrighed og hans store private Virksomhed havde han selvfølgelig ikke tilstrækkelig Tid og Lejlighed til mere indgaaende at følge med i de videnskabelige Forskninger og Nutidens store Forsøgs- og Undersøgelsesarbejder; han kunde derfor nu og da staa noget uforstaaende overfor de finere Nuancer i en Sags Udredning, eller naar han mødte Opfattelser, der bundede i en dybere teoretisk Viden, et mere indgaaende Kendskab, end han besad. Undertiden forekom det En, at han optraadte lidt mere selvsikkert, end hans Indsigt i det paagældende Emne egentlig berettigede ham til. Men hans ærlige Maade at være paa, hans »Gaaen-lige-løs« paa en Sag forsonede hermed, og selv om man var uenig med ham, var man dog lige gode Venner med ham, thi han hørte ikke til dem, der tager en saglig Imødegaaelse af deres Meninger som noget personligt. Han var en rettænkende Mand og en selvstændig Karakter, aaben i sin Færd, trofast i sit Venskab og sine Sympatier. Længe vil han blive savnet i vort offentlige Liv, og hans Venner vil mindes ham som en Mand med et aabent og varmt Hjerte.